

Erdő Péter

Advent II. vasárnapja
Budapest, Józsefvárosi Szent József Plébániatemplom
2012. december 9.
(Lk 3,1-6)

Krisztusban Kedves Testvérek!

1) Amikor a Szentírás Jézus történetét írja le, nem mesét vagy mítoszt akar elbeszélni. Ezért olyan adatokat sorol fel az evangélista, amelyek Krisztus korában az idő meghatározásának legfontosabb támpontjai voltak. A történeti keret megjelölése után Lukács evangéliuma megadja a keretet az üdvösség történetében is, mert elmondja: Izaiás próféta megjövendölte: a pusztában kiáltónak ez a szava. És leírja azt az izajási jövendölést, ami alapján várták az előfutárt, ami alapján várták magát a Messiást is a régiek. De persze Izaiás könyvének ez a mondása nemcsak a végső idők messiási megváltására vonatkozott, hanem a prófétai könyv olyan részében helyezkedik el, ahol már vannak foglyok, ahol már idegenből vágyódik haza a nép. Ahol már a pusztaság ott van a haza meg a száműzetés földje között, ahol most éppen élnek. És ebből a pusztából hallatszik a kiáltó szó, és azt az utat kell egyenessé tenni, amely a fogság földjéről az ígéret földjére, szóval az igazi hazába vezet. És ahogyan valamikor a nép kiszabadult a babiloni fogságból és hazatérhetett a sivatagon át, úgy az egész emberiséget ki akarja szabadítani Isten a bűn fogságából. Azt akarja, hogy hazatérjünk hozzá. Mert ahol vele találkozunk, ott vagyunk igazán otthon.

2) Ezért van az is, hogy az otthonnak a jelképe a karácsonyfa, és hogy a Karácsonyeste jelenti az igazi otthoni hangulatot. Mert Jézus körül érzi igazán otthon magát az ember. Ezért várjuk annyira Karácsony ünnepét, a kis Jézus születésének az ünnepét. De hát ott van közben a sivatag! Ott van közben a hegy és a halom, amit ki kell egyenesíteni, hogy az út átvezessen rajta. És erről szól Keresztelő János igehirdetése, hogy a bűneink akadályait el kell hárítani az

útból. Nagyon egyszerű a jánosi prédikáció, mert azt mondja, hogy szeressük egymást, és szeressük Istent.

Később Jézus majd ünnepélyesen fogja ezt megfogalmazni a főparancsban. Keresztelő János nem válogató, mert mindenkihez szól. Legyen az katona, vagy a rómaiak alkalmazottja, legyen bármi a foglalkozása, elindulhat a tisztességes élet felé. Ezt mondja nekünk is az evangélium, ezt mondja nekünk is az ádventi várakozás, hogy a saját életünknek az akadályait és a sivatagját takarítsuk el az útból, hogy együtt visszataláljunk Jézushoz.

3) Ezekben a napokban egyházlátogatást végzünk itt, a Józsefvárosi Plébánián. A plébániatemplom itt is, mint Budapest számos kerületében, az egész városrész központját, lelkét jelentette, és ez a hivatása ma is.

Amikor a katolikus újjáéledésről, vagy akár az új evangelizációról beszélünk, tudatában vagyunk annak, hogy Krisztus örömhírének meghirdetését jeleknek és csodáknak kell kísérniük. Ma is lehetségesek a szó bibliai értelmében vett csodák, de lehetségesek jelek is. Olyan események, amelyekben az emberek nagy biztonsággal felfedezhetik a hozzánk forduló Isten szeretetét. Jézus különösen is szerette a szegényeket. A nyolc boldogság híres felsorolásában a Máté evangélium szerint a szegényekről beszél. Lukács evangéliumában viszont egyenesen a szegényekhez fordul: „Boldogok vagytok, ti szegények, mert tiétek az Isten Országá” (Lk 6,20). Ilyet a szemébe mondani egy másik embernek, aki esetleg nemigen érzi magát szerencsésnek, ez nagy bátorságot kíván. Vagy pontosabban: nagy bölcsességet. Mert Isten Országá Isten köztünk megvalósuló uralmát jelenti. Akkor imádkozhatjuk őszintén a Miatyánkban, hogy „jöjjön el a te országod”, ha készek vagyunk Istennek engedelmeskedni, magunk is az ő akarata szerint irányítani az életünket. Gazdag ember számára jelentheti ez azt, hogy felelősen alakítsa maga körül a társadalmat, hogy segítse a többi embert, mégpedig nagylelkűen, nemcsak könyöradományokat juttatva, hanem gazdag emberhez méltó komoly felelősségtudattal és hatékonysággal. Tehát a szociális segítség

megszervezésében nem lehet egy társadalom, vagy akár egy vállalkozói réteg határozatlanabb és ügyetlenebb, mint a saját cégeinek és üzleti tevékenységeinek a megszervezésében. Budapest az utóbbi száz esztendőben a katolikus karitatív munkának is a fellegvára volt. De mit jelent az Isten uralma a szegény ember életében? Először is egy nagy kihívást. A nehézségek között is fel kell ismerni, hogy Isten minket is minden bajunk ellenére szeret. Azután egy kötelességet. Nekünk is szeretnünk kell és tiszteletben kell tartanunk egymást. Sokszor hallja az ember hajléktalan testvéreinktől hogy félnek egymástól. Fontos dolog, hogy tőlünk magunktól ne legyen másoknak félnivalója.

Aki körülnéz az életben, és szegénynek, betegnek, elhagyottnak, kismizmizettnek találja magát, abban feltámad a kísértés, hogy másokat hibáztasson, hogy úgy érezze: joga van elégtételt venni a többi embereken. De ha Isten szeretetére tekintünk, akkor észrevesszük, hogy ő minden földi nehézség közepette is kínál számunkra örömet és vigasztalást, kínál számunkra segítő emberi kezeket. És főként: az örök boldogságra hív mindnyájunkat. Ezért imádkozhatunk, mégpedig magunkért és másokért is. Ezzel mi is segíthetünk mindenkinek. Az imádságban valódi erő és gazdagság rejlik. Aki nem érzi magát hatalmasnak, aki nem gondolja, hogy neki senkire és semmire nincs szüksége, annak a szíve könnyebben megnyílik Isten és a többi emberek felé. Ebben rejlik a szegénység boldogsága Jézus tanítása szerint. Közvetlenebb, egyenesebb utunk van az Istenhez.

Jézus tanítványai között a hitelesség jele, hogy mennyire szeretik egymást. Innen, a Józsefvárosból szólok minden katolikus hívőhöz: mutassuk meg ezt a szeretetet a rászorulóknak iránt! Segítsük a plébániai, az egyházmegyei és az országos karitás munkáját. Nézzünk körül a saját rokonságunkban, családjunkban és környezetünkben! Vegyük észre azokat, akiknek anyagi vagy fizikai segítségre, jó szóra, szeretetre van szüksége. Így készüljünk az idei Karácsonyra, hogy az emberszerető Isten közelsége öröm és erő forrása legyen mindannyiunk számára! Ámen.